

NICOLA MAY

Een nieuwe kans
in Cockleberry

ROMAN

Bay

Nicola May

Een nieuwe kans in Cockleberry Bay

Cockleberry Bay-serie – deel 3

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Proloog

‘Rosa, Rosa, je moet nu meteen komen.’ Jacobs stem klonk paniekerig.

‘Wat is er dan aan de hand? En waar ben je?’

‘In ons appartement boven de pub. Duchess staat op het punt te bevallen en hoewel ik door de jaren heen al honderden bevalingsverhalen op televisie gezien heb, geloof ik toch niet dat ik dit alleen af kan. Alsjeblieft, ik heb je nodig!’

Rosa schudde lachend haar hoofd, waardoor haar bruine krullen om haar gezicht dansten. Toen vertelde ze de eigenaar van de lokale gastro-pub: ‘Jacob, het komt allemaal goed. Duchess weet precies wat ze moet doen.’

Een moment later hoorde ze zowel haar goede vriend als de zwangere teckel echter puffende geluiden maken en dus zei ze: ‘Ik kom eraan.’ Ze vertelde haar eigen teckel Hot Dog nog snel dat hij braaf moest zijn en haastte zich toen naar de voordeur van de Corner Shop, die ze met een klap achter zich dichtgooide.

Rosa liep zo snel de heuvel op dat ze bijna niet zag dat haar moeder van achter het raam van Seaspray Cottage naar haar zwaaide. Mary Cobb kwam meteen naar buiten. Ze had haar supermarkt-uniform aan en stond dus blijkbaar op het punt om naar haar werk te gaan.

‘Ik moet zo weg, maar heb je heel even tijd voor me, lieverd?’

‘Eigenlijk niet. De bevalling van Duchess is begonnen en Jacob is totaal in paniek.’

Mary schudde zuchtend haar hoofd. ‘Wat kan hij soms toch een dramaqueen zijn.’

Rosa lachte. ‘Dat klopt, en dat weet hij zelf ook. Gaat alles wel goed met je?’

‘Ja hoor, hoewel ik me wel wat zorgen maak over het weer. Heb je de laatste voorspellingen al gehoord? Er is een enorme storm op komst. Ze zeggen zelfs dat de zee zo zal stijgen dat het water misschien wel over de strandmuren stroomt. Jij en Sara zullen dus zandzakken nodig hebben om het café te beschermen.’

‘Een storm? Midden in juli? En dan ook nog eens zo’n zware?’ vroeg Rosa verbaasd.

‘Zelf kijk ik er eigenlijk wel naar uit. Ik ben die vochtige zomerlucht zo vreselijk zat. Ik krijg er amper lucht door.’ Mary haalde haar inhalator uit de zak van haar schort en schudde ermee. ‘Merlin, die gekke kat, loopt al de hele ochtend rondjes door de achtertuin. Hij weet altijd precies wanneer er slecht weer aankomt.’

‘Oké. Ik zal vanmiddag even bij Sara langsgaan om te vragen of ze alles onder controle heeft, maar eerst moet ik een paar kleine worstjes ter wereld helpen.’ Rosa draaide zich om.

‘Straks kom je hier in het dorp nog bekend te staan als vrijwillige vroedvrouw. Je hebt Titch’ kleine Theo immers ook al ter wereld geholpen,’ riep Mary haar na. Door een harde windvlaag werden haar woorden over de daken van Cockleberry Bay geblazen.

Terwijl Rosa verder de heuvel op liep, zag ze dat Ritchie Rogers wat planken voor het raam van zijn frietzaak spijkerde.

‘Goemorgen, Rosa,’ zei de jongeman vanaf zijn ladder. ‘Het schijnt nogal slecht weer te worden en de vorige keer dat hier zo’n zware storm woedde, lag mijn hele winkelruit aan puin. Gelukkig is er destijds niemand gewond geraakt.’

‘Echt waar? De zon schijnt zo heerlijk dat ik me niet eens kan voorstellen dat het überhaupt gaat regenen.’

‘Ja. Jullie stadsmensen zijn het misschien niet gewend, maar hier aan de kust kan het er soms behoorlijk wild aan toe gaan.’ Hij lachte. ‘Je zult het vanzelf wel zien.’

‘Dat zal best, maar eerst moet ik Jacob uit de brand helpen. De puppy’s van Duchess kunnen nu elk moment geboren worden.’

‘Wat spannend. Ik zal het straks meteen doorgeven aan Titch. Die kijkt er al weken naar uit om ze eindelijk te ontmoeten.’

‘Willen jullie dan nog steeds een van de pups in huis nemen?’

‘Dat zijn we wel van plan, ja.’

Vlak voordat Rosa de Lobster Pot bereikte, blies een enorme windvlaag de rok van haar jurk omhoog.

Jacob stond zijn vriendin voor het raam van zijn appartement boven de pub op te wachten en liep toen hij haar zag aankomen razendsnel de trap af. Hij legde theatraal zijn hand tegen zijn voorhoofd. ‘Ik dacht dat ik het met mijn bevallende teckel al zwaar genoeg had, maar nu heb ik ook nog eens jouw ondergoed gezien.’

Rosa lachte. ‘Kom, opa, ik loods je hier wel doorheen.’

‘Opa? Hoe durf je!’ riep de man van in de veertig quasibeleedig uit. Toen nam hij haar gauw mee naar boven.

1

Rosa kon haar vriendin Sara amper verstaan. Het regende zo hard dat het vrijwel onmogelijk was om de mede-eigenaresse van hun café ROSA'S te horen, en dat terwijl ze vlak naast haar stond. Torenhoge golven sloegen tegen de kust en de sterke wind had de apostrof tussen de a en de s op hun gevel al weggeblazen.

‘Ik ben zo blij dat je er bent,’ zei Sara dankbaar. ‘Ik heb volgens mij nog nooit zo’n zware storm meegemaakt.’

‘Ik ook niet,’ antwoordde Rosa. ‘En hij kwam ook zo bizar snel opzetten! We zouden wel wat extra hulp kunnen gebruiken, maar natuurlijk zijn de mannen precies vandaag gaan golfen. En Josh heeft zijn telefoon uit staan, dus ik kan hem niet bereiken.’

‘Dat geeft niet. Alec nam wel op en ze zouden kijken of ze wat zandzakken voor ons konden meenemen. Hij zei dat ze bij de eerste bliksemschicht meteen terug naar de auto zijn gegaan.’

Hoewel het hartje zomer en pas vier uur ’s middags was, leek het door de donkere lucht wel avond te zijn. Sara sprong verschrikt op toen er een felle bliksemschicht door de hemel trok die het hele café verlichtte. Een moment later klonk een immense donderklap die het pand op zijn grondvesten deed schudden.

‘Ik probeerde zo kalm mogelijk te klinken toen ik onze klanten net naar huis stuurde, maar eigenlijk ben ik altijd al doodsbang geweest voor onweer.’ Sara beefde. ‘En volgens mij ben ik niet de enige. De stem van de presentator van *South Cliffs Today* schoot meteen een octaaf omhoog toen de eerste bliksemschicht door de lucht trok. Ik snap echt niet dat ze in dit weer zoveel journalisten

naar buiten sturen. Die kunnen hun werk toch ook prima binnen voor het raam doen? Maar goed, ik dwaal af.

‘Er is niks zo beangstigend en krachtig als de natuur die zich van haar duistere kant laat zien.’ Om haar moeders woorden wat extra schwing te geven, zette Rosa een typisch Devons accent op. Toen liet ze haar blik door het café glijden om te bedenken wat ze konden doen om hun zaak tegen de stijgende zeespiegel te beschermen.

Ze kon nog steeds niet geloven dat haar fantastische echtgenoot Josh zijn geld in Sara’s café had geïnvesteerd zodat Rosa naast het runnen van de Corner Shop – die ze anderhalf jaar geleden van een mysterieuze weldoener geërfd had – ook parttime hier kon werken.

‘Waar is Hot eigenlijk?’ vroeg Sara.

‘Ik heb Titch gevraagd of ze hem kon ophalen. Maar Hot is niet de enige over wie we ons zorgen hoeven te maken; toen je me belde stond zijn vriendinnetje op het punt van haar puppy’s te bevallen. Ik heb Jacob en Raff een filmpje op YouTube laten zien zodat ze precies weten hoe ze teckelpups ter wereld moeten helpen en heb ze Ugly en Pongo de kamer uit laten sturen. Vicki, de dierenarts, had het helaas druk met een ander noodgeval.’

‘Dan zullen ze wel behoorlijk in paniek zijn,’ zei Sara.

‘Gelukkig is Raff er; die blijft altijd kalm en weet nu wat hij moet doen. Ik heb precies opgezocht wat er zou moeten gebeuren en volgens mij is alles tot nu toe volgens plan verlopen.’

Rosa keek of het rood met witte zonnescherm van het café veilig was ingeklapt, of alle elektrische apparaten uit stonden en er geen losse kabels rondslingerden. Ze haalde de waxinelichtjeshouders van de tafels, stopte de boeken uit de minibibliotheek in dozen en zette die vervolgens op de vriezer.

‘Oké, wat zullen we nu doen?’ vroeg Sara terwijl ze de vaatwasser uitruimde.

‘Als je daarmee klaar bent, kunnen we om te beginnen de stoelen op de tafels zetten.’ Hoewel ze pas zevenentwintig was, had Rosa

in haar leven al aardig wat wijsheid opgedaan. ‘Kun je Alec nog eens bellen om te vragen of ze ook wat bakstenen of betonblokken kunnen kopen zodat we de elektrische apparaten iets hoger kunnen zetten?’ Op dat moment ging haar telefoon en dus zei ze: ‘Laat maar, daar zul je Josh hebben.’

De stem van haar man klonk bezorgd. ‘Niet te geloven dat er van de ene op de andere dag zo’n storm komt opzetten. Gaat alles goed met jullie, lieverd?’

‘Ja, alles gaat goed – waar zijn jullie precies?’

‘Dat wil ik je net vertellen: er is boven op de heuvel vlak bij het tankstation een boom omgewaaid en we kunnen alleen lopend verder. Ik vrees dat we de zandzakken dus achter zullen moeten laten. Staat het water al erg hoog?’

Sara slaakte een verschrikte kreet toen er wederom een enorme donderklap klonk. Toen zei ze: ‘Help! Het water begint naar binnen te stromen! Rosa, ik ben bang.’

‘Dat hoorde ik.’ Josh’ stem klonk nu dringend. ‘Maak dat je daar wegkomt, Rosa – loop samen met Sara zo snel mogelijk de heuvel op. Eventuele schade aan het café kunnen we repareren, maar jullie zijn niet vervangbaar. Is Hot op een veilige plek?’

‘Ja, Josh, die is bij Titch. Maak je maar geen zorgen, we vertrekken meteen en ik zie je thuis. Doe je voorzichtig?’

Ze stonden inmiddels tot aan hun enkels in het vieze zeewater. Toen er een moment later een felle bliksemschicht door de lucht schoot en de lampen in het café uitgingen, slaakten allebei de vrouwen een gil.

‘Rosa, kom mee.’ Sara pakte haar hand vast en samen liepen de vrouwen naar de voordeur, die ze met veel moeite open wisten te krijgen. De zee kolkte en de regen werd hard in hun gezicht geblazen. Zelfs de zeemeeuwen waren van de kust weggevlucht.

Even later bereikten ze tot hun grote opluchting de weg, maar er leek wel een complete rivier aan water van de heuvel te stromen. Er

kwam ook een oudere vrouw naar beneden, die ze door de harde wind bijna omverliep.

‘Stop!’ schreeuwde Rosa. ‘Wat gaat u doen? Het is daar beneden veel te gevaarlijk.’

‘Mijn vierjarige kleinzoon is daar en hij kan niet zwemmen!’ riep de vrouw terug. Ze was totaal buiten adem en zag er doodsbang uit.

‘Wat? Bedoelt u dat hij op het strand is?’

‘Het water heeft hem de heuvel af gesleurd.’

Zonder ook maar een seconde te twijfelen gaf Rosa haar tas aan Sara en begon ze terug naar de kust te rennen. ‘Blijven jullie maar hier!’ riep ze over haar schouder.

‘Rosa, nee!’ brulde Sara. ‘De zee is veel te woest. We kunnen beter de kustwacht bellen.’

Rosa rende zo snel ze kon de heuvel af. Zodra ze de strandmuur bereikte, tuurde ze door het donker naar de woeste golven. Een stukje verderop zag ze een klein hoofdje boven het water uit komen. Ze griste meteen een reddingsboei van de muur en gooide die voorzichtig naar het kind toe. ‘Hou je goed vast, jongen.’ Toen klom ze met gevaar voor eigen leven op de muur, haalde ze diep adem en sprong ze het water in dat nu al tot haar middel kwam. Door de sterke stroming wist ze maar net overeind te blijven, maar uiteindelijk bereikte ze het kind. Ze legde de boei over zijn hoofd en hield hem vast, maar op dat moment werden ze allebei door een hoge golf overspoeld. Rosa had al haar kracht nodig om zowel het kind als de reddingsboei vast te houden. Wonder boven wonder wist ze het jongetje naar de parkeerplaats van de Ship Inn te loodsen. Ook die werd al door de zee overspoeld, maar hier reikte het water nog maar tot hun enkels.

Hoewel ze van top tot teen doorweekt was, wist ze de reddingsboei van het jongetje te tillen. Ze trok het brullende kind in haar armen en merkte dat hij zo hevig beefde dat zijn tanden op elkaar klapperden. ‘Het is al goed, kleintje,’ zei ze om hem te troosten. ‘Je oma komt eraan.’

Op dat moment kwamen Josh en Alec op haar af gerend. Ze waren Sara tegengekomen en die had ze meteen verteld wat er aan de hand was.

‘Jemig, Rosa.’ Josh kon bijna niet geloven wat hij zag. Rosa’s bruine krullen hingen in natte slieren langs haar gezicht, haar zomerjurk plakte tegen haar dunne lijf en het jongetje hield zich uit alle macht aan haar vast. Ze stond te trillen op haar benen.

Vlak voordat een volgende windvlaag haar onderuit dreigde te halen, gaf ze het huilende kind aan Alec. De lange man drukte het kereltje tegen zijn schouder en pakte toen de hand van zijn doodsbange oma vast, die inmiddels ook op de parkeerplaats stond en eruitzag alsof ze elk moment kon flauwvallen. De angstige gebeurtenis was dankzij Rosa’s snelle handelen en immense moed goed afgelopen.

Josh tilde zijn vrouw in zijn armen en drukte haar even stevig tegen zijn borst. Toen riep hij: ‘We moeten zo snel mogelijk de heuvel op zien te komen,’ waarna ze met zijn allen naar de Corner Shop vertrokken.

Nog één keer mee naar Cockleberry Bay

Rosa runt een succesvol café en ze wil graag een gezinnetje beginnen. Ze denkt er daarom over na om haar geërfde winkeltje te verkopen, maar dat gaat niet zomaar. In het contract is een clausule opgenomen dat ze de winkel alleen mag nalaten aan iemand die het verdient. Hoe kan ze ooit zo'n grote beslissing maken? En hoe weet ze of het de juiste zal zijn? Zodra het nieuws naar buiten komt dat Rosa de winkel wil verkopen, stromen de geïnteresseerde kopers naar de kustplaats. Maar niet iedereen heeft goede bedoelingen...

Alle favoriete karakters (natuurlijk inclusief hond Hot) keren nog een laatste keer terug in het hartverwarmende slot van de Cockleberry Bay-serie.

De Cockleberry Bay-serie van Nicola May is een groot succes! May stond meerdere weken in de bestsellerlijsten en de verkoop loopt massaal door.

‘Wederom kreeg Nicola May het voor elkaar om me de wereld van Cockleberry Bay mee in te nemen en me er geen moment te laten vervelen. Een heerlijke feelgood met onwijs veel humor.’
The Book Dragon's Nook over *Ik zie je in Cockleberry Bay*

NUR 340

9 789020 537659